

søge, og nu indledes Undersøgelsen paa den Maade, at Biskoppen indkalder Bonden og siger til ham: Hvad har De mere at sige, end De havde sidst, De var her? Og da han svarer, at han ikke har andet at meddele end sidst, men at han syntes, det var tilstrækkeligt, erklærer Biskoppen paa ny, at det er bare Sladder og Oppspind.

Nu kalder Biskoppen Præsten til sig og spørger ham, om det forholder sig rigtigt med de Beskyldninger, der vare rejste imod ham. Han siger selvfølgelig Nej og meddeler yderligere, at han har hele sin Menighed paa sin Side, og at det vilde være overmaade let for ham at faa tilvejebragt en Adresse, der beviser hans Uskyld. Nuvel, svarer Biskoppen, skaf den Adresse. Det er en lèt Sag for Præsten at skaffe den, thi han er en rig Mand; han lejer nogle Folk, der bære Lister omkring i Huse og Gaarde, og de skrive under, Gaardmænd og Husmænd og Indsiddere og Landarbejdere, Tjenestefolk, Kvinder og Mænd, med Undtagelse af en halv Snes Stykker, som ikke vilde skrive under, deriblandt Stedets Sognefoged. De vilde ikke skrive under, men der er tilstrækkelig mange Vidner for, at Præsten er en god og brav Mand, og for, at de ikke anse de Beskyldninger, der ere rejste mod ham, for overensstemmende med Sandheden. Hermed afviser saa Biskoppen Klagen fra Gaardejer Poul Emil Hansen.

Men denne Mand er ikke af dem, der bøje sig for det første Stød; han hører til dem, som ville have Sandheden for en Dag, og han rejser saa en offentlig Anklage. Den kommer frem i en Del af Pressen, og nu blive Myndighederne nødsagede til at beordre Præsten til at anlægge Søgmaal mod Bondemanden. Det er i 1898, at han faar dette private Søgmaal, og det fortsættes endnu. Denne Sag har staaet paa fra 1898 og er ikke sluttet endnu. Det offentlige meddeler Præsten fri Proces. Meddelelsen af denne fri Proces og Afholdelsen af de mange Forhør omkring ved de forskellige Retsinstanser have utvivlsomt i Aarenes Løb kostet Staten Tusinder af Kroner, og Staten skal vel endnu blive ved at ofre Penge paa denne svinske, ved Kommissionen og ved Højesteret dømte Præst.

Hvis der ikke forelaa andet end den fra Gaardejer Poul Emil Hansen i sin Tid rejste Klage, kunde man til Nød forstaa Myndighedernes Optræden; men der forelaa blandt andet fra nogle af hans Kolleger en Række samstemmende Vidnes-

byrd; saaledes har den nuværende Biskop for Sjællands Stift, Peder Madsen, aaben erklæret, at han ansaa Beskyldningerne mod Pastor Davidsen for at være fuldt ud rigtige; og det er altsaa mange Aar tilbage. Beskyldningerne og selve Anklagen ere i øvrigt af saa graverende Natur, at den i sig selv maatte opfordre til offentlig Undersøgelse. Hvad beskyldes Præsten for? Jeg skal nævne Enkeltheder i denne Sag. Han beskyldes blandt andet for, at han overfor 3 dødssyge, unge Mænd har søgt at tilfredsstille perverse Tilbøjeligheder, at han Aar igennem, Nat efter Nat, har tiltvunget sig Samleje med de Drengene, der vare i hans Tjeneste, og at han overfor de Lærere, der have søgt om Embeder ude i hans By, hver Gang der var nogen, der søgte, har forsøgt Tilmærkelser. Oprindelig — det er før, Poul Emil Hansen rejste sin Klage — rejses Anklagen af to Lærere og en tredje Mand, hvis Stilling jeg nu ikke erindrer; men da Familien gør Forstillinger hos dem, opgive de Klagen. I øvrigt er det, som jeg her har fremstillet, bekendt blandt mange af hans Kolleger fra tidligere Tid, der udtale sig paa en Maade, som falder i Traad med den Klage, som Poul Emil Hansen retter, at Præsten er pervers. Men ikke destomindre indskrænker man sig til at beordre Præsten til at anlægge Søgmaal mod Poul Emil Hansen.

Nu er det altsaa Poul Emil Hansen, der skal tilvejebringe Beviserne, det er denne ene Mand, der skal skaffe Klarhed til Veje. Hvis det nu havde været en fattig Mand, der slet ingenting ejede og havde og ingen Venner havde at støtte sig til, vilde det jo have været ganske haabløst for ham at forsøge at føre denne Sag igennem, og saa vilde Præsten, støttet af Myndighederne, have kunnet slaa denne Smaamand ned. Til alt Held har denne Gaardmand, der rejser Sagen, dog saa meget, at han kan se den første Tid an og bekoste de Udgifter, der ere fornødne. Men der er dog intet Aar, hvor ikke denne jydsk Gaardmand og hans have maattet savne paa sin Vis, fordi Myndighederne ikke vilde skride til en offentlig Undersøgelse, men lade det bero derved, at Præsten er beordret til at anlægge Søgmaal imod Bonden. Denne skal nu til at føre sine Vidner, og saa viser det sig, som det viser sig i saa mange Sager, at vedkommende helst ere fri for at fortælle Sandheden i den Slags Affærer; det er ubehageligt, og der er allerede nogen Skam i, synes de vedkommende Folk, at de offentligt eller for Retten